

ad C.

ments-, Dekorations- og Orkesterprøver, Scenen i ca. 20 fuldstændige Dage. I disse tre Uger maatte saavel Skuespilpersonalet som den Del af Operapersonalet, der ikke medvirkede i „Aladdin“, gaa ledigt. Det er nemlig kun muligt i meget begrænset Grad at benytte Prøvesalen til Skuespilprøver. Og de Skuespillere, som nu tilfældigt ikke havde Roller i den Skuespilnyhed, der indstuderedes efter „Aladdin“, fik da et nyt Otium paa nye 3 Uger.

Et andet Eksempel: Operaens højest lønnede Sangerinde har i den sidst forløbne Sæson kun optraadt ca. 10 Gange i Operaen. De ny-indstuderede Operaer, som det af forskellige Grunde var praktisk eller nødvendigt at fremføre, havde intet Parti, der passede for hende. Og den Tid, der, naar Skuespillet skal bevare sin berettigede Supremati, kan ofres paa Operaen, er saa knap tilmaalt, at det ikke var muligt, særlig for hendes Skyld, at optage flere Operaer paa Repertoiret. Det er da indlysende, at hun i den sidste Sæson har været Teatret en meget dyr Primadonna.

At adskillig Arbejdskraft ligger unyttet hen, at adskillig Kapital kun giver sparsom Rente under Forhold som de her skildrede, er en Selvfølge. Naar en Kunstner, saaledes som det ikke sjældent maa hende, kun optræder en Gang hver tiende Dag, eller højt regnet kun to Gange om Aaret faar en Opgave af Værdi, kan han ikke siges at gøre stor Nytte for Pengene. Dertil kommer, at saa megen Lediggang eller — i hvert Fald — saa spredt en Virksomhed maa baade svække Personalets Interesse for Teatret og mange Gange bringe kunstneriske Evner til at forsumpe. Den Misfornøjelse, som deraf skabes, svækker Kunstnernes Energi og nedsætter derved deres Værdi for Teatret.

I tidligere Tider var Kontrasten mellem de to Hovedkunstarter ikke saa udpræget. Saa længe Operaen fortrinsvis havde Karakter af Opéra comique, af Syngestykker og idylliske Sangspil med indflettet Dialog, var et Samarbejde mellem Skuespillets og Operaens Personaler paa mange Punkter praktikabelt. Den Gang var alle Teatrets Kunstnere altsaa mere ligeligt beskæftigede, og det Arbejde, der præsteredes, gav altsaa rimeligere Valuta for Omkostningerne ved Teatrets Drift.

Operaens
stigende Tryk.
kunstnerisk.

Men nu, da Operaen i Tidernes Løb har udviklet sig til en stor, absolut selvstændig Kunst med sine egne Kunstnere, med vidtløftig Iscenesættelse og fordringsfuldt Udstyr, da den med andre Ord saavel i sin kunstneriske Karakter som i sin praktiske Virkemaade har manifesteret sig som en fra Skuespillet vidtforskellig Kunststart, nu er der aaben Strid, hvor der før var Haandsrækning. Begge kæmpe paa Livet for at gøre sig gældende paa hinandens Bekostning, og denne Kamp er en dyr Sport for Teatret.

Og dyrere vil den blive, jo mere Operaen faar Vind i Sejlene og som Følge deraf med en vis Ret kan kræve større Personale (baade Sangere, Kor og Musikere) og større Gager, samtidig med at den tager Publikum's Interesse fangen til Skade for Skuespillet, om hvilket Nationalteatrets Bestyrelse dog trods alt, først og fremmest bør koncentrere sin Omhu.

økonomisk.

Thi selv om Operaen (og Balletten) gennemsnitlig giver større Indtægter end Skuespillet, saa koster den ogsaa uendelig meget mere, navnlig naar der tages Hensyn til, at den kun tør være i Virksomhed højt regnet paa de tre Ugedage. Hosstaaende Opgørelse fremviser saaledes som statistisk Resultat, at